

Arrest

nr. 105 921 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens haar verklaringen kwam tweede verzoekende partij, vergezeld van twee van haar kinderen, waaronder derde verzoekende partij, op 2 februari 2009 het Rijk binnen.

1.2. Op 19 maart 2009 diende tweede verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 12 mei 2009 diende tweede verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 oktober 2009, in antwoord op de asielaanvraag van tweede verzoekende partij, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tweede verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 22 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van tweede verzoekende partij ongegrond wordt verklaard. Tweede verzoekende partij stelde ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 26 november 2009 diende tweede verzoekende partij een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Tweede verzoekende partij diende op 17 december 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De Raad verwierp bij arrest nr. 39 215 van 24 februari 2009 het beroep dat tweede verzoekende partij instelde tegen de beslissing van 22 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verwierp bij arrest nr. 39 217 van 24 februari 2010 ook het beroep van tweede verzoekende partij tegen de beslissing van 22 oktober 2009 waarbij haar eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.9. Eerste verzoekende partij kwam volgens haar verklaringen op 23 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 29 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.10. Op 9 december 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van eerste als ten aanzien van tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eerste en tweede verzoekende partij stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 56 646 van 24 februari 2011 weigerde ook de Raad aan eerste en tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 oktober 2012 ten aanzien van eerste verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 9 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de tweede aanvraag van tweede verzoekende partij om tot een verblijf te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 november 2012 ten aanzien van tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15. Bij aangetekend schrijven van 4 december 2012 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekende partijen op 19 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.12.2012 bij onze diensten werd ingediend [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20/02/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betreffende het standaard medisch getuigschrift opgesteld door Dr.[C. G.]:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Er worden medische elementen aangehaald voor [A. A.] (R.R.: 076110448006). Betrokkene maakt in de aanvraag 9ter een ongedateerd standaard medisch getuigschrift over. De aanvraag werd echter ingediend op 04.12.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien aan de hand van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet kan nagegaan worden of het ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 20.12.2012 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat eerste verzoekende partij op 19 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [C. T.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[A. N.] [...] van nationaliteit Rusland (Federatie van) te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

X In toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2012; hem ter kennis gebracht op 10.10.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2012; hem ter kennis gebracht op 10.10.2012."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat tweede verzoekende partij op 19 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [C. T.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[A. A.] [...] nationaliteit Rusland (Federatie van)

+ minderjarige kinderen:

[A. U.] [...] nationaliteit Rusland (Federatie van)

[A. T.] [...] nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

x In toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.11.2012; haar ter kennis gebracht op 23.11.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.11.2012, haar ter kennis gebracht op 23.11.2012.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat derde verzoekende partij op 19 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [C. T.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[A. M.] [...] van nationaliteit Rusland (Federatie van) te zijn.

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

x In toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2012.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar- geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)"

2.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medische attest blijkt immers dat er sprake is van een majeure depressie met een chronische posttraumatisch stresssyndroom. Daarnaast is er ook sprake van chronische hepatitis C.

Indien verzoekster niet wordt behandeld zullen de symptomen van posttraumatische stress toenemen. Er kan dan ook geen discussie over zijn dat er sprake is van een risico voor de fysieke integriteit van verzoekster. Overigens wordt door Dr. [S.] uitdrukkelijk gesteld dat terugkeer naar haar land van herkomst de ziekte-toestand zal doen verergeren door confrontaties van traumata.

Het is dan ook bevreemdend dat de ambtenaar-geneesheer is zijn advies stelt dat 'ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin'. Zulks vindt geen basis in de door verzoekers overgemaakte medische attesten. Integendeel, uit het medisch attest van Dr. [S.] blijkt dat de behandeling een onbepaalde duur kent én er sprake is van inname van tal van medicatie. Een gegeven waarmee de ambtenaar-geneesheer duidelijk geen rekening heeft gehouden (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht).

Ten onrechte werd door verwerende partij dan ook gesteld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer, kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden. Het spreekt immers ook voor zich dat indien de hepatitis C van verzoekster niet zal worden behandeld zulks de dood van verzoekster tot gevolg zal hebben.

3.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM bovendien duidelijk dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen, hoewel zulks reeds werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 92.661, 30 november 2012). In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een

verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen waarnaar ook verwerende partij verwijst, blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze dient niet ‘uitermate kritiek’ te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, aangezien verzoeker medicatie dient te nemen en er bij afwezigheid van verdere behandeling van de majeure depressie (en het PTSS) sprake zal zijn van verergering van de symptomen.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand.

In onderhavige zaak had verwerende partij enkel oog voor de kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand van verzoeker.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft nochtans meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46- 51 ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

In casu heeft verzoekster in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in haar land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst.

Door enkel te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging kan vormen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, in de zin dat er sprake zou moeten zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte (quod non), zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, heeft verwerende partij de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, sowieso te beperkend geïnterpreteerd (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht).

Zie ook de redenering in het arrest van de RvV 92.661, 30 november 2012. Verzoekers verwijzen naar dit arrest en hebben de redenering dienaangaande eigen gemaakt, aangezien zulks ook in onderhavige zaak kan worden toegepast.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook om deze reden op zijn plaats.

4.

Niet alleen in de rechtspraak van het EHRM, doch ook uit een lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies dd. 20.02.2013 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoekster, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd. Er werd door deze geneesheer enkel gesteld dat de medische aandoening van verzoekster geen directe bedreiging zou zijn voor haar leven, in die zin dat er geen sprake zou zijn van een kritieke gezondheidstoestand of van een gevorderde stadium van de ziekte.

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat zij geen afdoende medische opvolging in haar land van herkomst kan genieten.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen."

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij de aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd twee standaard medische getuigschriften hebben gevoegd. In het standaard medische getuigschrift dat is opgesteld door dokter S. S. wordt geduid dat een majeure depressie en een posttraumatische stressstoornis de aandoeningen zijn op basis waarvan tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient. In het tweede standaard medische getuigschrift dat is opgesteld door dokter C. G. worden een chronische hepatitis c en een depressie als basis voor de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld. Verwerende partij heeft gemotiveerd dat het tweede standaard medische getuigschrift niet voldoet aan de vereisten die zijn bepaald in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangezien niet blijkt dat dit getuigschrift "*niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag*". Verwerende partij heeft op basis van deze vaststelling, die steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken, geoordeeld dat dit standaard medisch attest, gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, niet kon worden aangewend om op een ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoekende partijen tonen met hun toelichting niet aan dat dit onderdeel van de bestreden beslissing incorrect is, dat de beoordeling van het tweede standaard medisch getuigschrift op onzorgvuldige wijze gebeurde, dat verwerende partij enige bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskende of op een onredelijke wijze tot deze vaststelling kwam.

Verzoekende partijen kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet voorhouden dat verwerende partij de medische aandoening, een chronische hepatitis c die enkel in het tweede standaard medisch getuigschrift is opgenomen als grond om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij haar onderzoek had dienen te betrekken.

De ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde heeft daarnaast geoordeeld dat de majeure depressie en de posttraumatische stressstoornis waaraan tweede verzoekende partij lijdt geen reëel risico voor haar leven of haar fysieke integriteit inhouden. Deze vaststelling is niet strijdig met de vermeldingen in standaard medisch getuigschrift dat werd opgesteld door de arts die tweede verzoekende partij consulteerde.

De ambtenaar-geneesheer heeft verder geoordeeld dat deze psychische aandoeningen "*ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf*" hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. Hij concludeerde dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen dat de arts die tweede verzoekende partij consulteerde aangaf dat haar psychische problemen actueel medicamenteus worden behandeld en dat het een behandeling van onbepaalde duur betreft. Zij tonen hiermee niet aan dat het standpunt van de door verweerder aangestelde controlearts – dat deze problematiek ook zonder behandeling, na verloop van tijd, spontaan in gunstige zin evolueert – incorrect is. Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoeningen waaraan tweede verzoekende partij lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen en diende deze controle-arts niet nader in te gaan op de door verzoekende partijen aangebrachte toelichting inzake de staat van de gezondheidszorg in Rusland.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verwerende partij, inzake het determinerende motief, een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Het feit dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer – dat verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematiek geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekende partij inhoudt en dat een behandeling strikt genomen niet nodig is – en diens conclusie dat de ziekte waaraan tweede verzoekende partij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan voorts niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overtuigende rechtstheoretische toelichting.

Het loutere feit dat aan verzoekende partijen geen verblijfsmachtiging wordt toegekend geeft in casu geen aanleiding tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden. Los van het feit dat eerste en derde verzoekende partij niet aantonen enig gezondheidsprobleem te hebben blijkt immers niet dat deze beslissing tot gevolg heeft dat verzoekende partijen, in afwachting van hun vertrek naar hun land van herkomst, in België niet langer de nodige medische zorgen kunnen krijgen en zij in het Rijk onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Bovendien moet worden benadrukt dat door een controlearts werd vastgesteld dat de psychische problemen van verzoekster strikt genomen geen behandeling vereisen en dat uit een medisch verslag van dokter C. G. blijkt dat de problematiek van de chronische hepatitis c bij tweede verzoekende partij actueel niet dient te worden behandeld en er onder andere *“gezien de geringe fibrosehaard”* wordt geopteerd voor een *“afwachterende houding”*.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel, met betrekking tot de tweede, derde en vierde bestreden beslissing de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

“Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM de bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een evaluatie moeten doen van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan (cf. supra de rechtspraak van het EHRM aangaande schending van artikel 3 EVRM). In dat geval had verwerende

partij nochtans kunnen zien dat de behandelingsmogelijkheden voor verzoekster niet afdoende noch toegankelijk was.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek, moet worden aangenomen dat het voor verzoekster (en haar gezin) dan ook onmogelijk is om terug te keren.

De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 27.02.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

3.2.2. Allereerst moet nogmaals worden gesteld dat eerste en derde verzoekende partij nooit te kennen gaven enig gezondheidsprobleem te hebben dat hen zou verhinderen om te reizen. Ook bij hun verzoekschrift zijn geen stukken gevoegd die toelaten vast te stellen dat zij een ernstige medische aandoening hebben. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat verwerende partij de aangevoerde bepalingen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door geen rekening te houden met hun medische toestand.

Wat de tweede verzoekende partij betreft kan, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, worden herhaald dat verwerende partij een controlearts aanstelde en deze vaststelde dat tweede verzoekende partij haar psychische problemen actueel geen reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhouden en dat deze aandoeningen ook zonder behandeling een evolutie in gunstige zin kennen. Haar psychische problemen werden dus wel degelijk onderzocht alvorens de derde bestreden beslissing werd genomen. Bij tweede verzoekende partij werd ook een chronische hepatitis c vastgesteld. Tweede verzoekende partij liet evenwel na om, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van deze aandoening, zodat – aangezien tweede verzoekende partij deze problematiek blijkbaar zelf niet belangrijk genoeg achtte om op deze basis en op zorgvuldige wijze een machtigingsaanvraag in te dienen – niet kan worden gesteld dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht miskende door in casu over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet hierbij ook worden toegelicht dat verwerende partij op basis van beginselen van behoorlijk bestuur niet vermocht af te wijken van een duidelijke wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F). Voorts moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel, dat enkel betrekking heeft op de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen het volgende:

“Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekers in het verleden reeds bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, doch tegen het bevel van verzoeker een nietigheids- en schorsingsberoep heeft ingesteld waarin tot op vandaag nog geen beslissing door de Raad werd genomen.

Geheel ten onrechte stelt verwerende partij in de motivering van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dat de termijn om gevolg te geven aan de bevelen dient te worden herleid naar 7 dagen én een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, omdat aan de eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven.

Het spreekt nochtans voor zich dat wanneer deze voorgaande bevelen het voorwerp zijn van een nietigheidsberoep voor de Raad, verzoekers geen gevolg kunnen geven aan deze bevelen zonder het vereiste belang in deze procedures te verliezen.

Verwerende partij beroept zich dan ook ten onrechte op deze eerdere beslissing om het inreisverbod aan verzoeker op te leggen.

Zij had het nemen van deze bevelen duidelijk rekening moeten houden met deze lopende annulatie/schorsingsprocedures, hetgeen zij niet heeft gedaan, zodat er sprake is van een schending van artikel 74/11 Vw. en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht.

Immers, indien dit bevel worden vernietigd heeft zulks onmiskenbaar ook gevolgen voor de grond van onderhavige bevelen met inreisverbod.

Bovendien moet worden aangenomen dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoekers sowieso een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster lijdt aan een ernstige depressie met een chronische posttraumatisch stresssyndroom waarvoor zij in haar land van herkomst geen afdoende behandeling kan krijgen. Zoals blijkt uit het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging zou zulks een schending opleveren van artikel 3 EVRM (cf. supra). Gelet op het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoekster, mocht dan ook sowieso geen inreisverbod worden opgelegd.

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen is het dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.”

3.3.2. De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat aan de verzoekende partijen reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat zij aan deze bevelen geen gevolg gaven. Verwerende partij vermocht dan ook te motiveren dat aan een vroegere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven en op deze grond, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod op te leggen. Het feit dat verzoekende partijen een beroep bij de Raad instelden en dit beroep nog niet behandeld werd impliceert niet dat verwerende partij wanneer zij constateert dat verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg geven aan de hen voorheen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten geen toepassing zou mogen maken van de hem door de wetgever geboden mogelijkheid om een nieuw bevel dat gepaard gaat met een inreisverbod te betekenen.

Artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat verwerende partij daarnaast toe om de termijn om het grondgebied te verlaten vast te stellen op zeven dagen voor vreemdelingen die, zoals in casu, onderdanen zijn van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd zijn om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partijen tonen met hun toelichting geen schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beperken verzoekende partijen zich tot de stelling dat het opleggen van een inreisverbod strijdig is met deze verdragsbepaling omdat tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige depressie en een chronisch posttraumatisch

stresssyndroom waarvoor zij in haar land van herkomst geen behandeling kan krijgen. Verzoekende partijen gaan evenwel voorbij aan de vaststelling dat een controlearts oordeelde dat een behandeling voor deze psychische problematiek in voorliggende zaak niet nodig is. Tevens verliezen verzoekende partijen uit het oog dat het inreisverbod slechts geldt met betrekking tot een beperkt aantal staten en niet verhindert dat tweede verzoekende partij zich, indien zij dit nuttig acht, begeeft naar een staat waar dit inreisverbod geen geldingskracht heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK